

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 3 marca 2014 roku powód, Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...) D. P., R. P. - spółka jawna w W. zażądała zasądzenia od pozwanej, P. - spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N. kwoty 93.363,11 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 20.000 złotych od dnia 15 sierpnia 2013 roku, od kwoty 35.183,12 złotych od dnia 27 sierpnia 2013 roku i od kwoty 38.179,99 złotych od dnia 28 września 2013 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w ramach współpracy gospodarczej pozwana zleciła powódce wykonanie usług transportowych, a w związku z wykonaną usługą powódka wystawiła na pozwaną faktury na kwoty dochodzone pozwem; pozwana nie składała reklamacji, lecz mimo wezwania nie zapłaciła wynagrodzenia.

(pozew, k. 2-6)

W sprzeciwie od wydanego w sprawie w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwana, zaskarżając to orzeczenie w całości, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pisma pozwana w pierwszej kolejności zarzuciła, że w pozwie nie sformułowano żadnych wniosków dowodowych. Dalej pozwana zarzuciła, że powódka nie udowodniła, aby strony zawarły umowy na warunkach jak w fakturach (w szczególności nie udowodniła ceny jednostkowej i terminu płatności) na fakturach zaś brak podpisu osoby upoważnionej do reprezentacji pozwanej. Pozwana zaprzeczyła również, aby podstawą ustalenia warunków umowy było zlecenie transportowe, na które powołuje się powódka, albowiem osoba która je podpisała nie była upoważniona do reprezentacji pozwanej, a zlecenia te nie zostały potwierdzone przez zarząd. Nadto pozwana zarzuciła, że w zleceniu z dnia 30 maja 2014 roku cenę jednostkową ustalono na 31 złotych, a nie 32 złotych jak wynika z okresowego zestawienia usług transportowych; taką cenę można było stosować od dnia 1 lipca 2013 roku. Dalej pozwana zarzuciła, że zgodnie ze zleceniami faktura miała być wystawiona wraz z kompletem dokumentów dostawy WZ z podpisami ze strony przedsiębiorstwa (...), czego powódka nie dopełniła. Pozwana zarzuciła także, że powódka nie udowodniła wykonania usług transportowych. Na koniec pozwana przyznała, że spełniła część świadczenia, co nie przesądza jednak o uznaniu całej kwoty dochodzonej pozwem.

(sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 212-216)

W piśmie procesowym z dnia 30 grudnia 2014 roku powódka oświadczyła, że ogranicza żądanie pozwu do kwoty 68.363,11 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od 20.000 złotych od dnia 15 sierpnia 2013 roku do dnia 4 marca 2014 r., 10.000 złotych od dnia 5 marca 2014 roku do dnia 1 kwietnia 2014 roku, 5.000 złotych od dnia 2 kwietnia 2014 roku do dnia 18 kwietnia 2014 r., 35.183,12 zł od 27 sierpnia 2013 r. do 9 maja 2014 r., 30.183,12 zł od 10 maja 2014 roku i od kwoty 38.179,99 złotych od dnia 28 września 2013 roku, cofając pozew bez zrzeczenia się roszczenia w pozostałej części, tj. co do kwoty 25.000 złotych. W uzasadnieniu pisma wskazano, że wynika to z zapłaty przez pozwaną kwoty 25.000 złotych, zaś pozwana w przelewach wskazywała numery faktur, za które płaci; w tym pozwana w całości zapłaciła za jedną z faktur objętych pozwem pierwotnie zakwestionowanych. Na koniec powódka wskazała, że na dzień wytoczenia powództwa cała wierzytelność była wymagalna, wobec czego wytoczenie powództwa w całości było zasadne, a jednocześnie pozwaną winna obciążać całość kosztów procesu.

(pismo k. 312-315)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...) D. P., R. P. - spółka jawna w W. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności gospodarczej należy m.in. towarowy transport drogowy pojazdami uniwersalnymi.

(informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRSu powódki, k. 11-11v)

Pozwana – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w N. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności należy m.in. transport lądowy.

(informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRSu pozwanej, k. 14 i 17)

W dniu 31 maja 2013 roku posługujący się pieczęcią firmową pozwanej M. N. złożył u powódki zamówienie na transport (w relacji Kopalnia (...) – odcinek III udowy S. D./P.) kruszywa z ceną jednostkową 31 złotych za tonę (przyjęcie towaru miało nastąpić od dnia 31 maja 2013 roku); jako warunki płatności wskazano „przelew (...) dni, fakturowanie co do tygodnie”, zaś faktura miała być wystawiona na pozwaną wraz z kompletem potwierdzonych dowodów dostawy WZ (podpis i pieczęć osób upoważnionych z firmy (...)) i miała zostać dostarczona na adres (...) s. z o.o. ul. (...), (...)-(...) D..

(zamówienie, k. 22)

Ponowne zamówienie złożono w dniu 1 lipca 2013 roku, z tym że wskazano w nim cenę jednostkową w wysokości 32 zł za tonę.

(zamówienie, k. 21)

Do pewnego momentu pozwana bez problemów płaciła powódce za wykonane usługi transportu.

(zeznania świadka I. W., rozprawa z 6 marca 2015 r. – 00:13:50 i n.)

W dniu 30 czerwca 2013 roku powódka wystawiła na pozwaną fakturę nr (...) na kwotę 52.037,09 złotych, płatną do dnia 14 sierpnia 2013 roku – 45 dni od wystawienia, z tytułem transportu łącznie 1.343,42 ton kruszywa. Do faktury załączone było podpisane Okresowe zestawienie usług transportowych za okres od dnia 17 czerwca 2013 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku, gdzie wskazano m.in. numery rejestracyjne pojazdów, ilość przewiezionego kruszywa i stawkę jednostkową – częściowo 31 złotych, a częściowo, od pewnego momentu, 32 złotych za tonę.

(faktura wraz z zestawieniem, k. 23-23v)

Wskazując numer powyższej faktury pozwana zapłaciła za nią powódce m.in. kwoty: 10.000 złotych w dniu 5 marca 2014 roku, 5.000 złotych w dniu 1 kwietnia 2014 roku i 5.000 złotych w dniu 18 kwietnia 2014 roku.

(potwierdzenia, k. 317-319)

W dniu 12 lipca 2013 roku powódka wystawiła na pozwaną fakturę nr (...) na kwotę 35.183,12 złotych, płatną do dnia 26 sierpnia 2013 roku – 45 dni od wystawienia, z tytułem transportu łącznie 893,88 t kruszywa. Do faktury załączone było podpisane Okresowe zestawienie usług transportowych za okres od 1 lipca 2013 roku do dnia 12 lipca 2013 roku, gdzie wskazano m.in. numery rejestracyjne pojazdów, ilość przewiezionego kruszywa i stawkę jednostkową – 32 zł za tonę.

(faktura wraz z zestawieniem, k. 82-83)

Wskazując numer powyższej faktury pozwana zapłaciła za nią powódce kwotę 5.000zł w dniu 9 maja 2014 roku.

(potwierdzenia, k. 320)

W dniu 13 sierpnia 2013 roku powódka wystawiła na pozwaną fakturę nr (...) na kwotę 38.179,99 złotych, płatną do dnia 27 września 2013 roku – 45 dni od wystawienia, z tytułem transportu łącznie 970,02 ton kruszywa. Do faktury załączone było podpisane Okresowe zestawienie usług transportowych za okres od dnia 19 lipca 2013 roku do dnia

2 sierpnia 2013 r., gdzie wskazano m.in. numery rejestracyjne pojazdów, ilość przewiezonego kruszywa i stawkę jednostkową – 32 złotych za tonę.

(faktura wraz z zestawieniem, k. 123-124)

Transport, na który zostały wystawione powyższe faktury, został przez powódkę wykonany, albowiem księgowość powódki wystawia fakturę dopiero, gdy ma potwierdzony dokument wykonania transportu. Pozwana nigdy przed procesem nie kwestionowała powyższych faktur; co najwyżej mówiła, że zapłaci jak będzie miała pieniądze, a więc że brak płatności wynika z braku środków.

(zeznania świadka I. W., rozprawa z 6 marca 2015 r. – 00:09:23 i n.; zeznania świadka P. D., k. 341-342)

Powódka wielokrotnie wyzwała pozwaną do zapłaty należności z powyższych faktur pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego; m.in. uczyniła to wezwaniem z dnia 8 października 2013 roku doręczonym w dniu 10 października 2013 roku.

(wezwanie, k. 175; ZPO, k. 194-194v).

Mimo powyższego, poza kwotami już wskazanymi, pozwana nie zapłaciła powódce dalszej części należności (roszczenia głównego czy odsetek) dochodzonej w niniejszej sprawie

(okoliczność bezsporna).

Zgodnie z art. 328 § 2 kpc uzasadnienie wyroku w ramach podstawy faktycznej winno zawierać wskazanie faktów, które sąd uznał za udowodnione. Należy więc tu dodatkowo wskazać, iż ustaleniu podlegało, że M. N., osoba która podpisała zlecenia przewozu, była do tego umocowana przez pozwaną. Okoliczność ta podlegała ustaleniu w trybie domniemania faktycznego w trybie art. 231 kpc. Zgodnie z przywołanym przepisem sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Owo domniemanie faktyczne wywodzone jest z dużego stopnia prawdopodobieństwa zaistnienia określonego faktu równoznacznego ze stopniem prawdopodobieństwa, że nie zachodziły okoliczności wykluczające zaistnienie tego faktu (por. wyrok SN z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 79/99, OSNP 2000, nr 19, poz. 733). Należy więc wskazać tu, że już w pozwie na okoliczność zawarcia przez strony umowy powódka powołała m.in. zlecenia transportowe (k. 4), które zostały podpisane przez M. N. – osobę na stanowisku „specjalisty ds. logistyki” posługującą się pieczętą firmową pozwanej. Co więcej – w oparciu o te zlecenia powódka realizowała na rzecz pozwanej przewóz towaru, zaś pozwana zapłaciła nie tylko w całości za fakturę (...), ale zapłaciła w części za fakturę (...) (jeśli chodzi tylko o faktury objęte postępowaniem).

Zgadając się z pozwaną, że częściowa zapłata nie może wywierać skutku uznania właściwego dla pozostałej części roszczenia, zaznaczyć należy, iż okoliczność te pozwalają – na podstawie właśnie domniemania faktycznego z art. 231 kpc uznać, że powódka udowodniła, iż osoba podpisująca zlecenia przewozu była umocowana do reprezentacji w tym zakresie pozwanej. W sytuacji bowiem, w której powódka akceptuje wysyłanie przez jej pracownika, zatrudnionego na stanowisku specjalisty ds. logistyki, zleceń przewozu oraz posługiwanie się przezeń pieczętą formową, a nadto wykonuje umowy zawarte w ten sposób (przed procesem pozwana nie kwestionowała przedmiotowych faktur) prawdopodobne w stopniu graniczącym z pewnością jest, że pracownik ten miał stosowne pełnomocnictwo - choćby pełnomocnictwo rodzajowe, które może być udzielone per facta concludentia (por. teza 9 do art. 99 [w:] A. Kidyba (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, stan prawny: 2009.01.01, Lex 2009).

Tym samym jednocześnie chybiony jest zarzut pozwanej, że w pozwie nie sformułowano żadnych wniosków dowodowych. Godzi się bowiem przypomnieć, że art. 228-231 kpc służą na równi z wynikami dowodów do poczynienia ustaleń faktycznych (vide: teza z uzasadnienia wyroku SN z 27 listopada 2003 r. I CK 301/02, Lex 602354; teza z uzasadnienia wyroku S.A. w Katowicach z 9 lipca 2009 r. V ACa 245/09, Lex 551987).

Na rozprawie w dniu 18 listopada 2014 roku powódka cofnęła wnioski o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków J. Z., A. K., G. K. i W. W. (k. 297). Natomiast na rozprawie w dniu 26 czerwca 2015 r. powódka cofnęła wnioski o przesłuchanie stron (k. 351).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako usprawiedliwione zarówno co do zasady jak i co do wysokości, w zakresie, w jakim było ostatecznie popierane, podlegało uwzględnieniu w całości.

Bezsporne w sprawie było, że strony zawarły umowę przewozu (przewozu rzeczy – kruszywa). Bowiem powódka jako przewoźnik w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa zobowiązała się do przewiezienia za wynagrodzeniem rzeczy (por. art. 774 kc). Przy czym sama kwalifikacja umowy w istocie nie miała w sprawie decydującego znaczenia, albowiem do analogicznych wniosków jak poniżej należałoby dojść przy uznaniu, że strony zawarły umowę o świadczenie usług transportowych (art. 735 § 1 kc w zw. z art. 750 kc) – w obydwu bowiem wypadkach powódce należało się wynagrodzenie za świadczone usługi (przewozy czy transportowe).

Sama pozwana nie kwestionowała, aby strony zawarły umowę przewozu, lecz zarzucała jedynie, że powódka nie udowodniła, aby strony zawarły umowy na warunkach jak w fakturach (w szczególności ceny jednostkowej i terminu płatności); jednocześnie pozwana zaprzeczyła, aby podstawą ustalenia warunków umowy były zlecenia transportowe, albowiem osoba która je podpisała nie była upoważniona do reprezentacji pozwanej, a zlecenia te nie zostały potwierdzone przez zarząd (analogicznie faktury nie zostały podpisane przez osoby upoważnionej do reprezentacji pozwanej).

Z zarzutami pozwanej nie można się zgodzić. Z ustalonego stanu faktycznego wynika bowiem, że osoba podpisująca zlecenia przewozowe była upoważniona do reprezentacji pozwanej. Wniosek ten petryfikuje dodatkowo treść art. 97 kc (stosowanego per analogiam) – domniemywać należy, że osoba działająca w przedsiębiorstwie pozwanej, a więc kontrolowanej przez nią domenie, posługująca się jej pieczęcią firmową i zatrudniona na stanowisku specjalisty ds. logistyki, a więc stanowisku zwykle związanym ze składaniem zleceń przewozowych, jest umocowana do takich czynności, skoro pozwana takie zlecenia przewozowe składa w ramach swojej działalności. Zgodnie natomiast z treścią art. 95 § 2 kc czynność prawna dokonana przez przedstawiciela w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednie dla reprezentowanego.

Nawet zaś jeśli nie podzielić powyższych ustaleń faktycznych w zakresie art. 231 kc, czy rozważań prawnych odnośnie art. 97 i art. 95 § 2 kc, to i tak całokształt zachowań powódki pozwalał mówić o potwierdzeniu przez nią zleceń przewozowych wysłanych do powódki przez M. N. jako rzekomego pełnomocnika. W ocenie sądu nie można bowiem inaczej traktować przede wszystkim zapłaty przez powódkę faktur (...) (w całości) i 68 (w części), a więc wykonania przez pozwaną umów w tym zakresie. Zgodnie natomiast z art. 103 § 1 kc jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta.

Pozwana zarzucała także, że powódka nie udowodniła wykonania usług transportowych. Jednakże i z tym zarzutem nie sposób się zgodzić.

Powódka bowiem nie tylko przedstawiła szereg dokumentów, a w szczególności podpisane (a więc stanowiące dokument prywatny – art. 245 kpc) Okresowe zestawienia usług transportowych, ale przede wszystkim wykonanie przewozu za który powódka dochodzi zapłaty w niniejszej sprawie, wynikał z przeprowadzonych w sprawie dowodów z osobowych źródeł.

Z drugiej strony pozwana nie tylko nie przeprowadziła w tym zakresie jakiegokolwiek kontrdowodu, ale nawet nie wskazała, jakie należności z faktur kwestionuje (czy też które przewozy którymi samochodami towaru o jakiej masie). Zarzuty pozwanej jawiły się więc nie tylko jako całkowicie gołosłowne, ale przede wszystkim jako niemające jakiegokolwiek związku z rzeczywistością – nie odzwierciedlały one rzeczywistych stosunków stron wynikających z

łączącego je węzła prawnego, lecz były nakierowane jedynie na uzyskanie przez pozwaną pożądanego przez nią wyniku procesu.

Tak samo należy podejść do ostatecznego zarzutu pozwanej, zgodnie z którym faktury miały być wystawione wraz z kompletem dokumentów dostawy WZ z podpisami ze strony D..

Po pierwsze, jeśli zarzut ten potraktować jako zarzut przedwczesności powództwa wobec niewymagalności wierzytelności, to był on całkowicie chybiony. Pomijając już bowiem treść faktur, pozwana została wezwana do spełnienia świadczenia pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego; już z tego względu powództwo nie może być uznane za przedwczesne.

Zarzut taki jest dyskwalifikowany dodatkowo przez dobrowolną zapłatę przez pozwaną w trakcie procesu części wierzytelności dochodzonej pozwem. Zakładając racjonalność uczestników obrotu (co stanowi jeden z elementów przesądzających o wykonywaniu działalności gospodarczej), nie sposób przyjąć, aby pozwana rzeczywiście płaciła swoje zobowiązania, których termin zapadalności jeszcze nie nadszedł. Takie zachowanie jawi się jako racjonalne jedynie w sytuacji, gdy pozwana, z uwagi na jej problemy finansowe (co wynikało z ustalonego stanu faktycznego) zmierzała do uzyskania nieobjętego wolą stron kredytu kupieckiego, a więc kredytowania się kosztem powódki (co niestety jest powszechną praktyką wśród przedsiębiorców). Podważa to jednak tezę o niewymagalności wierzytelności roszczeń objętych pozwem, a w konsekwencji powyższy zarzut pozwanej. Jeśli zaś pozwana kwestionowała wykonanie przez powódkę przewozów, za które dochodzi zapłaty, to winna choćby wskazać, które z nich kwestionuje, czego jednak – jak już wskazano – nie uczyniła. Niezależnie od tego – jak również już podniesiono – powódka udowodniła wykonanie przewozów, za które żąda zapłaty.

Po drugie, zarzut ten mógł dotyczyć daty początkowej naliczania odsetek. Kwestię tę uregulowano jednak w zleceniach przewozu, gdzie wskazano, że przelew (zapłata) winien nastąpić w terminie 45 dni, a fakturowanie co dwa tygodnie; zgodnie z tymi też zapisami powódka wystawiała faktury wskazując na nich termin płatności.

Z powyższych rozważań wynika, że powódka udowodniła zasadę roszczenia, a pozwana nie zgłosiła w tym zakresie jakiegokolwiek skutecznego zarzutu.

Przechodząc do wysokości roszczenia należy wskazać, że, wobec częściowego cofnięcia pozwu, do rozpoznania pozostało żądanie zasądzenia, tytułem roszczenia głównego, kwoty 68.363,11 złotych. Jako że powyższa kwota jest sumą kwoty 30.183,12 złotych (pozostaje części należności z faktury (...), tj. pomniejszonej o wpłatę kwoty 5.000 złotych) i 38.179,99 złotych (z faktury (...)), żądanie to było uzasadnione w całości.

Na marginesie w zakresie wysokości roszczenia należy wskazać, że cofnięcie pozwu w zakresie należności z faktury (...) miało ten skutek, że co do roszczenia głównego bezprzedmiotowy stał się zarzut ze sprzeciwu od nakazu zapłaty dotyczący ceny jednostkowej. Zarzut ten dotyczył bowiem usług transportowych realizowanych przed zamówieniem z 1 lipca 2013 roku. W tym zamówieniu już bowiem określono cenę jednostkową na 32 złotych za tonę, co przyznaje sama pozwana. Tymczasem pierwsza z faktur w zakresie roszczenia głównego pozostałych do rozpoznania (68) została wystawiona za usługi transportowe świadczone od 1 lipca 2013 roku i do niej winna nieć zastosowanie stawka właśnie 32 złotych za tonę, jak i do dalszych faktur.

Kwestia ta mogłaby mieć znaczenie w zakresie pozostałego do rozpoznania roszczenia odsetkowego, jednakże fakt zapłaty przez pozwaną całej należności głównej z faktury (...) skutkowało uznaniem tego roszczenia w całości, a więc także uznaniem jego wysokości. Tym samym odsetki od wynagrodzenia z tej faktury należały się powódce od całej kwoty wskazanej w fakturze, a więc również wierzytelności o cenę ustalonej przy zastosowaniu stawki jednostkowej 32 złotych za tonę.

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc i art. 359 § 3 kc. Ostatecznie powódka dochodziła odsetek od kwot:

a) 20.000 złotych za okres od dnia 15 sierpnia 2013 roku do dnia 4 marca 2014 roku; skoro faktura (...) (z faktury tej od początku procesu powódka dochodziła jedynie kwoty 20.000 złotych) płatna była do dnia 14 sierpnia 2013 roku – w 45 dni od wystawienia, co znajdowało poparcie w zapisie zamówienia pochodzącego od pozwanej, zasadne było żądanie odsetek od dnia następnego, a więc 15 sierpnia 2014 roku; skoro zaś pozwana zapłaciła z tej kwoty 10.000 złotych w dniu 5 marca 2014 roku (data księgowania – por. art. 454 § 1 zd. 2 kc), z całą pewnością odsetek od tej kwoty powódka mogła żądać do dnia 4 marca 2014 roku;

b) 10.000 złotych za okres od dnia 5 marca 2014 roku do dnia 1 kwietnia 2014 roku; żądania dotyczące odsetek od pozostałej części należności z faktury (...), skoro więc odsetki powyżej zasądzono do dnia 4 marca 2014 roku, dalsze odsetki należały się do dnia 5 marca 2014 roku; skoro zaś dalsza zapłata kwoty 5.000 złotych nastąpiła w dniu 1 kwietnia 2014 roku, powódka mogła żądać odsetek od kwoty 10.000 złotych do dnia 1 kwietnia 2014 roku;

c) 5.000 złotych za okres od dnia 2 kwietnia 2014 roku do dnia 18 kwietnia 2014 roku; żądanie dotyczące pozostałej kwoty z faktury (...); odsetki te należały się do 18 kwietnia 2014 roku – daty zapłaty ostatniej pozostałej części należności głównej z tej faktury;

d) 35.183,12 złotych za okres od dnia 27 sierpnia 2013 roku do dnia 9 maja 2014 roku; odsetki od należności z faktury (...) płatnej do dnia 26 sierpnia 2013 roku, a więc należały się one od dnia następnego, a więc od dnia 27 sierpnia 2013 roku; od tej kwoty należały się one do dnia 9 maja 2014 roku, kiedy nastąpiła częściowa zapłata kwoty 5.000 złotych;

e) 30.183,12 złotych od dnia 10 maja 2014 roku; odsetki od pozostałej części należności z faktury (...) należne od dnia następnego po dacie powyższej częściowej zapłaty;

f) 38.179,99 złotych od dnia 28 września 2013 roku; odsetki od należności z faktury (...) płatnej do dnia 27 września 2013 roku, a więc należały się one (analogicznie do tego jak już wskazano) od dnia następnego, a więc od dnia 28 września 2013 roku.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie przywołanych przepisów, należało orzec jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

W piśmie procesowym z dnia 30 grudnia 2014 roku powódka oświadczyła, że cofa pozew w zakresie żądania kwoty 25.000 złotych. Jako że oświadczeniem tym explicite nie objęła żądania odsetek (a założyć można, że również w zakresie odsetek cofnęła pozew – choćby w zakresie odsetek od kwot 20.000 złotych od dnia 19 kwietnia 2014 roku, gdyż powództwo w tym zakresie nie było popierane), należy raczej zwrócić się w stronę oświadczenia powódki o potrzymaniu żądania pozwu, albowiem orzecznictwo wskazuje, iż oświadczenie strony powodowej o ograniczeniu żądania pozwu do określonej sumy jest równoznaczne z cofnięciem pozwu w pozostałej części (vide teza z uzasadnienia orzeczenia SN z 21 sierpnia 1951 r. C 733/51, OSNCK 1953, z. 1, poz. 14). Skoro więc powódka oświadczyła, że ogranicza żądanie pozwu do kwoty 68.363,11 złotych tytułem roszczenia głównego wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 20.000 złotych od dnia 15 sierpnia 2013 roku do 4 marca 2014 roku, od kwoty 10.000 złotych od dnia 5 marca 2014 roku do dnia 1 kwietnia 2014 roku, od kwoty 5.000 złotych od dnia 2 kwietnia 2014 roku do dnia 18 kwietnia 2014 roku, od kwoty 35.183,12 złotych od dnia 27 sierpnia 2013 roku do dnia 9 maja 2014 roku, od kwoty 30.183,12 złotych od dnia 10 maja 2014 roku i od kwoty 38.179,99 złotych od dnia 28 września 2013 roku, oznacza to, że w pozostałej części (a więc także w zakresie niepodtrzymywanej części żądania odsetkowego) cofnęła pozew. Powyższe oświadczenia powódki winno być uznane za skuteczne w świetle art. 203 § 1 kpc. Jakkolwiek częściowe cofnięcie pozwu nastąpiło bez zrzeczenia się roszczenia i już po otwarciu rozprawy, jednakże jednocześnie pozwana, której został doręczony odpis pisma cofającego częściowo pozew w trybie art. 132 § 1 kpc (k. 322) nie złożyła w tym zakresie jakiegokolwiek oświadczenia. Zgodnie zaś z normą art. 203 § 3 zd. 2 kpc jeśli skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w powyższym terminie uważa się za wyrażenie zgody. Wreszcie, skoro częściowe cofnięcie pozwu wynikało ze spełniania świadczenia przez pozwaną, brak jest podstaw do traktowania go jako niedopuszczalne w świetle art. 203 § 4 kpc. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z regulacją art. 355 § 1 kpc, sąd obligatoryjnie wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powódka cofnęła ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Mając

powyższe na uwadze, na podstawie przywołanych przepisów, sąd, w pkt. 2 sentencji wyroku, postanowił umorzyć postępowanie w pozostałym zakresie ponad podtrzymywane żądanie pozwu.

O kosztach procesu sąd – na podstawie art. 98 § 1 kpc stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i kosztów celowych. W zakresie w jakim postępowanie zostało umorzone, wskazać należy, że cofnięcie pozwu nastąpiło na skutek zapłaty przez pozwaną części roszczenia już w trakcie procesu – w okresie między dniem 5 marca 2014 roku a dniem 9 maja 2014 roku, a to sprawia, że pozwana dała podstawę do wytoczenia powództwa w tym zakresie, bowiem nie tylko mimo upływu terminu zapłaty (na co wskazują rozważania w zakresie roszczenia odsetkowego), ale również mimo przedprocesowego wezwania, nie zapłaciła tej kwoty przed wytoczeniem przez powódkę powództwa w dniu 3 marca 2014 roku. W takim wypadku, również co do umorzonej części powództwa, to pozwaną należy traktować jako stronę przegrywającą sprawę (vide: teza z uzasadnienia postanowień SN z: 14 maja 1966 r. I PZ 30/66, Lex 5988; 15 listopada 1977 r. IV PZ 55/77, OSNC 1978, z. 7, poz. 122; por. również H. Pietrkowski, Zarys metodyki pracy sędziego w sprawach cywilnych, Warszawa 2006, s. 267). To więc pozwana uległa w całości swoich żądań i to ją winny ostatecznie obciążać koszty procesu, w tym koszty strony powodowej.

Na koszty powódki w niniejszej sprawie składały się koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu w wysokości 4.669 złotych, koszty zastępstwa procesowego w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 3.600 złotych i kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Na marginesie można wskazać, że wobec częściowego cofnięcia pozwu już po wysłaniu odpisu pozwu pozwanej i otworzenia rozprawy brak było podstaw do zwrotu powódce jakiegokolwiek części opłaty od pozwu (por. art. 79 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Mając na uwadze powyższe – na podstawie art. 108 § 1 zd. 1 oraz art. 109 § 2 kpc w zw. z przywołanymi przepisami – sąd orzekł jak w pkt. 1 lit. b sentencji wyroku, postanowił zasądzić od pozwanej na rzecz powódki sumę powyższych pozycji, tj. kwotę 8.286 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej.

Dnia 29 lipca 2015 roku